

GEZINSBEDROG

BraveNewBooks

Eerste druk 2017 Ria Dinnissen

Coverfoto: Ria Dinnissen

Portretfoto cover: Joost Duppen

ISBN: 9789402165111

Uitgeverij BraveNewBooks

www.bravenewbooks.nl

GEZINSBEDROG

Ria Dinnissen

Copyright 2017 Ria Dinnissen

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver

Voor mijn ouders
Marie Peters en Martien Dinnissen

Zelfs een vader en moeder zijn niet volmaakt...

Dora, Leslie, Bea en Hennie
wederom bedankt voor jullie ondersteuning!

1.

Donkere regenwolken kwamen in snel tempo opzetten.

Nathan zag ze niet aankomen. Voor hem straalde nog steeds de zon aan de late augustushemel. Het gerommel in de verte waarschuwde hem echter al dat er onweer in de lucht zat.

Thuis had hij getwijfeld of hij wel met Ross zou gaan wandelen.

De gespannen sfeer in huis had hem echter aangemoedigd er toch even tussenuit te gaan met de speelse chocoladebruine labrador.

Die was daar maar wat blij mee.

Al slobberend van het troebele water sjokte hij, parallel aan zijn baasje, door de sloot naast het bospad, dat stof deed opwarrelen telkens als Nathan een voet verzette.

De droogte hield al enkele weken aan. Nathan was blij dat er eindelijk regen op komst was. Misschien dat hij dan even verlost was van het gezeur van Caro. Elke avond als hij thuiskwam van zijn werk was het hetzelfde liedje.

“Als je geen zin hebt om in de tuin te werken, kunnen we beter naar een appartement verkassen.”

Zelfs in zijn hoofd hoorde hij haar verwijt, waarin doorklonk dat ze voor hem de stad verruild had voor het platteland.

Zou hij voor een stadswoning gegaan zijn als hij van tevoren geweten had dat het zo'n ding zou worden tussen hen?

Een appartement was op zich het probleem niet.

Als het ruim en licht genoeg was en een behoorlijk dakterras had bijvoorbeeld. Hij wist heus wel dat Caro gelijk had als ze zei dat hij geweten had dat zij niks om een tuin gaf.

Achteraf was het misschien ook beter geweest als ze van hun afzonderlijke studentenhuizen samen naar een ruimere woning in de stad gegaan waren.

Ze woonden nu veel te dicht in de buurt van zijn schoonouders. Die hadden hun domicilie in zijn geboortedorp gezocht toen Caro besloot op kamers te gaan. Waarschijnlijk in de hoop dat ze dan weer thuis zou komen wonen. Vanaf hun oude woonplaats was de afstand tot de universiteit niet dagelijks overbrugbaar geweest.

Caro had echter pertinent geweigerd. Nathan snapte inmiddels waarom.

Ze bemoeiden zich veel te veel met hen. De wetenschap dat ze ieder moment ongevraagd konden binnenvallen, stond hem tegen. Met haar moeder had hij niet zoveel problemen. Het enige hinderlijke aan haar was, dat ze een beetje te lief en zorgzaam was. Haar vader was echter een regelrechte dwingeland, die thuis de touwtjes altijd strak in handen had en diezelfde invloed ook nog wilde blijven uitoefenen op Caro nu ze de deur uit was.

Caro dacht er kennelijk hetzelfde over. Desondanks was ze overstag gegaan voor Nathans argument dat hij heimwee had naar zijn oude woonplaats.

Een huis hadden ze gelukkig snel gevonden.

Het was een prachtige nieuwbouwwoning met twee verdiepingen, die nog maar enkele jaren eerder gebouwd was. Het stel dat het vol enthousiasme had laten zetten, was tijdens diezelfde bouwwerkzaamheden helaas al op elkaar uitgekeken. Omdat ze het allebei zonde vonden van het geld en de moeite die ze erin gestoken hadden, probeerden ze het daarna toch nog een tijdje samen.

Maar materialisme had uiteindelijk niet kunnen zegevieren.

De liefde was spelbreker geworden: jongen wordt verliefd op ander meisje, afgewezen meisje gunt hem het huis niet. Resultaat: een aantrekkelijk aanbod voor Nathan en Caro. Probleem opgelost.

Dat zou je tenminste denken. Nathan had echter het gevoel dat de geest van het stel in zijn nieuwe optrekje rondspookte. Sinds ze er waren komen wonen, leek het wel of Caro en hij alleen nog maar ruzie hadden. Zo had hij zich het samenwonen niet voorgesteld. Toen ze allebei nog studeerden, hadden ze samen lol gemaakt, doken ze met medestudenten de kroeg in, pikten terrasjes of hingen zomaar wat rond.

Sinds ze hier woonden gingen ze nauwelijks nog uit, terwijl ze het zich nu veel beter konden permitteren. Alleen al van zijn salaris konden ze de hypotheek, de vaste lasten en het levensonderhoud betalen. Alles wat Caro aan inkomen binnenbracht was extra. Het enige voordeel van die vijf jaar dat ze hier nu woonden, was dat ze al fors op de hypotheek hadden afgelost. Hij vroeg zich af of hij zo wel verder wilde. Misschien moesten ze alsnog weer terug naar de stad verkassen.

De laatste weken had Caro helemaal een kort lontje.

Hield ze nog wel van hem? Hield hij nog van haar?

Een dikke druppel viel in zijn nek maar verdampte bijna direct.

Hij had de bui moeten zien aankomen, want het was in korte tijd snel donker geworden. Hij was echter zo in gedachten verzonken dat het onweer hem toch nog overviel.

Nathan floot op zijn vingers toen hij zag dat Ross een eindje van hem was afgedwaald, wachtte tot de hond bij hem terug was en zette het toen op een lopen omdat de regen plots met bakken uit de hemel begon te vallen. Ondanks de herrie van de aanrollende donder, gingen plots al zijn nekharen overeind staan van een ander, dieper gebrom, dat snel in volume toenam.

Met zijn ogen knipperend tegen de waas van het regenwater, probeerde hij te ontdekken waar het geluid vandaan kwam.

Hij bleef als aan de grond genageld staan toen hij tot zijn ontzetting een vliegtuig, laag boven de grond scherend, recht op zich af zag komen. Het leek even in de lucht te wankelen voordat het een vreemde haakse bocht maakte en zich met donderend geraas de bodem inboorde.

Met ogen zo groot als schoteltjes bleef Nathan staan, niet in staat te bevatten wat hij zojuist gezien had. Tot een harde explosie hem uit zijn lethargie wekte. Een enorme vuurzee verspreidde zich plotseling op de plaats waar het toestel was neergekomen.

Met ingehouden adem probeerde Nathan tot zich te laten doordringen wat er zich voor zijn ogen afspeelde.

Ross had zich jankend tegen een van zijn benen aangedrukt.

Onze wijk! schoot het door Nathans hoofd.

Het is godverdomme onze wijk! Caro!

Haar naam bleef de hele weg terug naar huis, als één langgerekte kreet, uit zijn mond stromen.

Tegen de tijd dat hij bij de rampplek aankwam, stond het rondom al zwart van het volk. Hij had minder dan tien minuten nodig gehad om er te komen. Toch stonden er toen al brandweerwagens, politieauto's en ambulances.

Hysterische mensen die de vuurzee in wilden lopen, werden door omstanders tegengehouden. Anderen liepen radeloos zoekend door de menigte. Waarschijnlijk hoopten ze een geliefde of bekende die in de wijk woonde levend terug te vinden. Verbijsterd staarde Nathan naar het apocalyptische tafereel.

Dit kon niet echt zijn. Zo meteen werd hij wakker en bleek dit alles gewoon een nachtmerrie te zijn geweest.

“Nathan....!” schreeuwde iemand in zijn oor.

Ruw werd hij omhelsd en bijna doodgedrukt aan de brede borst van zijn bloedeigen vader.

Nog nooit had Nathan hem horen of zien huilen.

De man waarop hij altijd had kunnen steunen, zijn eeuwige rots in de branding, viel nu zelf aan ontreddering ten prooi.

Dat joeg hem op een of andere manier nog meer angst aan.

2.

Amsterdam

Margot slofte door de stoffige straten, op zoek naar een slaappleats. Zo kon het niet langer. Haar geld raakte op. Bijstand was geen optie. Ze zou op zoek moeten naar een of andere vorm van betaald werk. Maar wat en waar?

Kijkend naar een vuilnisbak propvol etensresten aan de achterkant van een Italiaans restaurant, viel haar oog plotseling op een handgeschreven bordje op de deur: 'afwashulp gevraagd'.

Zonder zich de tijd te gunnen er over na te denken, stapte ze erop af. De deur zat op slot. Snel liep ze om het blok heen naar de voorkant.

Verdomme, gesloten op maandag. Dat was vandaag. Dan morgen nog maar eens proberen. In slentertempo liep ze weer terug naar de achterzijde, waar ze onbeschaamd tussen de etensresten neusde of er iets van haar gading bij was. Een brutale zwarte kat met wit befje en dito stip op de linkerhelft van haar kopje, probeerde haar te vlug af te zijn. Margot liet zich niet door het sissende beest intimideren. Met haar ene hand sloeg ze de kat van de bak, terwijl ze met de andere hand vliegensvlug een pizzapunt Hawaï weggriste.

Ze grijnsde boosaardig naar het dier dat naar haar loerde met gekromde rug en opstaande haren.

"Jammer voor je Azraël, maar dit is mijn voederbak vandaag. Probeer het morgen nog maar eens."

Zonder zich verder om de kat te bekommeren, sorteerde ze nog wat meer klikjes die haar wel bevielen. Ze stopte ze in een plastic tasje en liep naar het parkje aan het einde van de straat.

Daar installeerde ze zich breeduit op een bank om zoveel mogelijk van haar veroveringen te kunnen genieten. Toen ze een langs wandelend stelletje misprijzend naar haar zag kijken, stak ze brutaal haar tong naar hen uit. Verrassend, hoe snel een mens er aan gewend kon raken het zwerversbestaan van binnenuit te beleven. Maar deze toestand moest niet te lang blijven duren. Nu was het nog zomer en kon ze op veel plaatsen slapen. Als ze tenminste niet werd weggejaagd door de politie. Of door andere zwervers, die meenden dat hun vaste slaappleats voor hen was gereserveerd. Margot had zich maar aangepast. Ze wilde zich alles behalve moeilijkheden op de hals halen. Zoals de meeste zwervers wilde ze het liefst met rust gelaten worden. Voor haarzelf gold dan ook nog eens dat ze beslist niet wilde opvallen. Ze had inmiddels geleerd dat mensen een enkele zwerver niet onthielden, mits die er niet te opvallend uitzag. Dat was dus een van de eerste zaken waar ze voor zorgde.

Ze glimlachte om zichzelf omdat ze zeker wist dat die lui, naar wie ze haar tong had uitgestoken, haar met geen mogelijkheid uit een lineup zouden kunnen halen. In het begin van haar zwerversbestaan was ze daar wel bang voor geweest. Maar al heel snel bedacht ze hoe ze zelf tegen randfiguren aan had gekeken toen ze nog aan de andere kant stond. Op dat moment schaamde ze zich voor haar vroegere snobisme. Zwervers waren toen niet zozeer mensen geweest, maar meer een soms hinderlijk onderdeel van de samenleving. Personen aan de zelfkant ervan, die daarvoor vooral zelf verantwoordelijk waren. Intussen wist ze wel beter, helaas.

Zij was zover gekomen doordat ze in een impuls haar zorgelijke, angstige leventje achter zich had gelaten. Toen had ze nog een goedgevulde portemonnee. Dat geld was echter nu nagenoeg op. Op een paar broodjes na at ze alles op wat ze verzameld had. Lui strekte ze zich languit op de bank en sloot haar ogen.

Er zou nu geen agent zijn die haar wegstuurde. Als ze hier laat op de avond nog zou liggen wel. Ze wist dat ze er niet uitzag als een dakloze. Daarvoor leefde ze nog niet lang genoeg op straat. Als ze niet oppaste zou dat echter snel veranderen. Ze zag het aan haar nachtelijke vrienden. Jammer dat ze geen creditcard meer kon gebruiken. Dan zou ze misschien iets kunnen huren waar ze zichzelf en haar kleren elke dag kon wassen. Voorlopig zou ze nog moeten improviseren, ook als ze een baantje had. Voordat ze de huur voor een kamer of iets dergelijks bij elkaar had, was ze al snel een maand verder. Ze probeerde niet teveel vooruit te denken. Bovendien was ze in korte tijd inventief genoeg geworden om er voor te kunnen zorgen dat ze af en toe stiekem ergens kon douchen. En ze had dit joggingpak kunnen bemachtigen, waardoor ze haar goede kleren een beetje kon sparen. Nu hoefde ze meteen ook niet zo vaak te wassen. Ondergoed had ze op de markt weten te jatten. Bij haar vertrek had ze alleen datgene gehad wat ze aan had. Ze stond er zelf versteld van hoe gemakkelijk een mens zijn principes overboord kon gooien als de nood aan de man kwam. Ze moest lang geslapen hebben, want toen ze wakker werd was het donker. Koud was het allerm minst, nee, het was zelfs nog klammig. Terwijl ze overeind kwam en zich uitrekte, zag ze een jonge man haar kant op komen. Snel keek ze rond om te zien of er nog meer mensen in de buurt waren. Niemand te zien. Toen hij dichterbij kwam, zag ze dat hij naar de grond staarde tijdens het lopen. De schouders van de man waren in een soort treurigheid naar voren gebogen. Zijn handen zaten diep in zijn broekzakken weggestoken. Geen gevaar waarschijnlijk, schatte Margot in. Hij was al bijna bij haar toen hij haar pas opmerkte. Geschrokken deed hij een pas naar achteren, alsof ook hij even taxeerde of zij een gevaar vormde. Bezwerend stak ze haar handen omhoog, met de handpalmen naar hem gericht, om te kennen te geven: 'van mij niets te duchten'.

Hij schoot zowaar in de lach.

“Sorry, ik liep wat te dromen geloof ik”, mompelde hij.

“Overkomt de beste”, antwoordde Margot.

Ze stond op en maakte aanstalten om hem voorbij te lopen.

Hij realiseerde zich kennelijk dat het wel vreemd was dat er zo laat nog een jonge vrouw alleen in het park zat.

“Ben je verdwaald?” vroeg hij.

“Oh, nee hoor. Ik zoek alleen maar een overnachtingsadres”, zei ze op spottende toon.

Ze draaide hem haar rug toe en zwaaide een keer vaagjes.

“Wacht, je kunt hier niet zo in je eentje over straat gaan.”

Ze hoorde de protesterende en tegelijkertijd verontwaardigde klank in zijn stem.

“Ik loop met je mee. Waar je dan ook naar onderweg bent”, zei de vreemdeling. “Weet je wel hoe gevaarlijk je bezig bent?”

Verbaasd keek ze hem aan. Het licht van een lantaarn scheen over zijn brede kaaklijn, de rechte smalle neus en het korte sluike haar. Hm, helemaal niet onaantrekkelijk.

“Ik overleef het wel”, stelde Margot nuchter. Hij moest eens weten wat ze hiervoor allemaal al overleefd had.

“Waar moet je naar toe?”

“Nergens en overal”, zei Margot. “Ik zwerf maar wat rond.”

Zo, dat moest hem toch wel afschrikken.

Ze keek hem brutaal vol in zijn gezicht terwijl ze het zei.

“Dan ga je met mij mee naar mijn studentenhuus.”

Margots mond viel open van verbazing.

“Krijgen we nou?” stamelde ze beduusd.

“Ik heb een tweepersoonsbed en ik doe niks.”

Geamuseerd haalde hij zijn handen uit zijn zakken en sloeg demonstratief zijn armen over elkaar.

Ze keek hem geringschattend aan.

“Ja ja, dat zal wel...”

“Ik kan heus wel een meid in bed krijgen zonder er zoveel moeite voor te moeten doen. Maar daar heb ik op dit moment beslist geen behoefte aan. De laatste is vanmorgen met veel bombarie vertrokken. Nu heb ik er liever effe een zonder troubles, oké?”

Margot schoot in de lach.

“Een zwerfster zonder problems? Haha, grapjas.”

“In elk geval geen waar ik me mee bezig hoef te houden, toch?”

“Nee, liever niet. Ik dop mijn eigen boontjes wel.”

“Nou, kom op dan. Heb je in elk geval vannacht een keer een fatsoenlijk bed.”

3.

“Dat jij zo goedgegelovig bent!” briede Harrie.

“Nathan verbergt haar ergens voor ons.....”

“Harrie....!” vermaande Tine haar man. “Kom op zeg. We zullen moeten accepteren dat er nooit wat van onze dochter gevonden zal worden. Hoe erg dat ook is.”

“Nooit!” beet hij haar toe. “Waarom neem jij maar klakkeloos aan dat het de normaalste zaak van de wereld is dat er van iedereen resten gevonden zijn, behalve van onze Caro?”

“Wat moeten we anders?” zei Tine timide.

“Vechten natuurlijk! Vechten om de waarheid boven tafel te krijgen!”

Tine zuchtte en liep naar de keuken om nog een paar kopjes koffie te halen. Ze wist dat ze deze discussie nooit zou kunnen winnen.

Ze hoefde hem ook niet te winnen. Winst was nooit een van haar oogmerken geweest, in welk opzicht dan ook. Ze wilde alleen maar rust. Als ze daarvoor het onderspit moest delven in een discussie, had ze dat er graag voor over. Harrie was graag het haantje dat de boventoon wilde voeren. Ze had er gaandeweg mee leren leven.

De eerste jaren van hun huwelijk had ze er wel moeite mee gehad.

Hij bemoeide zich graag overal mee. Haar mooiste momenten had ze beleefd als ze alleen thuis was, of alleen met Caro.

Zodra Harrie thuiskwam, was het afgelopen met de rust. Soms had ze het idee dat ze voor hem niet meer dan een veredelde huishoudster was. Hij controleerde de boodschappen die ze deed, gaf commentaar op haar inkoopbeleid en haalde misprijzend zijn neus op als hij vond dat ze de ramen al te lang naar zijn zin niet had gewassen. In bed ‘werkte hij haar af’ alsof ze een ding was in plaats van een vrouw.

Vroeger foeterde hij haar ook uit als ze fouten gemaakt had bij het nakijken van Caro's huiswerk.

Hoe had ze toch ooit op hem kunnen vallen?

Ach, dacht ze weemoedig terwijl ze suiker en melk afpaste voor het kopje van haar man, vroeger was hij erg charmant geweest.

Vroeger, toen ze nog een meisje was en haar hart nog snel op hol sloeg. Vroeger, toen ze zich nog door hem liet inpakken als hij kwam aanzetten met een aparte steen die hij gevonden had, of haar iets toevertrouwde wat niemand anders mocht weten.

Dan voelde ze zich bijzonder, omdat hij dat toch maar mooi alleen met haar deelde. Dacht ze toen tenminste nog. Later, jaren later, kwam ze er pas achter dat hij die zogenaamd 'speciale' dingen steeds weer, altijd één op één, met Jan en alleman deelde.

Waarschijnlijk omdat hij eigenwaarde ontleende aan die zaken en er telkens opnieuw om bewonderd wilde worden.

Terwijl ze de kopjes op het met klaprozen beschilderde houten dienblaadje zette, snoof ze verachtelijk om haar eigen naïviteit. Ze streek even haar rok glad omdat die door het zitten wat was opgekropen. Haar blik ging daarbij automatisch naar Harrie, die onder het afdak zat. Buiten bereik van het zo overheerlijke oktoberzonnetje, waar zij graag nog van had geprofiteerd. Zijn norske en tegelijkertijd zelfvoldane blik trof haar zoals gewoonlijk onaangenaam.

Ach, was haar dochter nog maar op haar werk geweest en was Harrie maar in Caro's huis aan het klussen geweest toen dat verdomde vliegtuig neerstortte. Oooh, sorry God, dacht ze geschrokken.

Zo mag ik niet denken! Tine was verschrikkelijk bijgelovig, en bang dat ze nieuw onheil over zich afriep als ze zelfs maar kwade gedachten had. Om het goed te maken haastte ze zich naar buiten en presenteerde ze haar man nog een koekje bij zijn tweede kopje koffie. Fout, fout, fout! Ze beseftte het terwijl ze het deed.

“Wat is dat voor verkwisting?” meesmuilde Harrie. “Het geld groeit me nog steeds niet op de rug hoor.”

“Ach ja, we hebben al een koekje gehad”, mompelde Tine.

In haar hoofd spookten heel andere woorden.

‘Chagrijn’ bijvoorbeeld, en ‘centenneuker’. Hoewel dat geen woord was dat ze ooit zou uitspreken. Verontschuldigend lachte ze hem toe, maar vervloekte hem inwendig omdat hij haar voor de zoveelste keer er op attendeerde dat hij het was die het geld binnenbracht.

Daarvoor alleen al zou ze hem af en toe dood wensen. Na al die jaren van onderdrukking en toegeven was ze er, sinds de dood van Caro, aan toe haar juk af te werpen. Ze hoopte maar dat die opstandigheid zou overwaaien, bang als ze was voor de gevolgen.

Desondanks mokte ze in zichzelf door. Haar man mocht dan al hun huwelijksjaren degene zijn geweest die er op uit was getrokken om geld te verdienen: zij had geld ingebracht toen ze trouwden. Ook zij was enig kind geweest, net als Caro. Haar ouders waren bepaald niet onbemiddeld geweest. Papa had een bloeiende interieurwinkel gehad, waardoor ze altijd alles van haar ouders gekregen had wat haar hartje begeerde. Ze hadden gewild dat hun dochter volgens dezelfde levensstandaard verder zou kunnen leven wanneer ze getrouwd was. Gelukkig was papa wel zo verstandig geweest geld op een aparte bankrekening te zetten, die alleen op naam van Tine stond.

Ze wist nog hoe verontwaardigd Harrie daarover geweest was.

Niet dat hij dat ten opzichte van haar ouders had laten blijken, maar zij had het tot in den treure aan moeten horen.

Een motie van wantrouwen, had Harrie het genoemd.

Uiteindelijk was hij gelukkig opgehouden met zijn getier. Ze wist maar al te goed waarom. Hij had gedacht dat hij zijn echtgenote toch wel naar believen kon manipuleren als hij geld wilde voor het een of ander. Daar had hij, helaas, gelijk in gekregen.

De rekening die haar ouders destijds voor haar geopend hadden, was nagenoeg leeg. Tine kon een geniepig lachje niet onderdrukken, want ze had haar man toch bij de neus genomen. Al het geld dat was vrijgekomen uit de nalatenschap van haar ouders - toen als laatste haar moeder overleed - hadden ze op verzoek van Tine uitsluitend vermaakt aan Caro. Harrie was laaiend geweest toen hij het testament onder ogen kreeg. Maar Tine was dolgelukkig dat haar dochter iemand was die zich niet door haar vader liet koeioneren. Geen enkele kans dat hij mee zou kunnen profiteren van wat haar toekwam. No way!

“Wat sta jij daar te grimassen?” vroeg Harrie achterdochtig.

“Hè, wat?” reageerde Tine schaapachtig.

“Je hebt me wel verstaan”, brieste Harrie. “Vind jij het zo grappig dat ik wil weten waar mijn dochter gebleven is?”

“Onze dochter, onze dochter, niet alleen jouw dochter, is dood!”

Ze sprak de woorden langzaam uit, maar ook met dreiging in haar stem. “Wen er aan en laat mij om haar rouwen, in plaats van me steeds weer hoop op te dringen!”

Verbouwereerd keek Harrie zijn vrouw na, die stampvoetend het huis weer in liep en hem met twee koppen onaangeroerde koffie achterliet.

4.

“Geduld, jongen, geduld”, zei Joos. “Het komt allemaal wel. Je zit hier toch goed bij mij. Je zit mij niet in de weg hoor.”

Nee, dat hij zijn vader niet in de weg zat wist Nathan wel. Het was meer dat zijn vader hem juist in de weg zat. Hij was te lang onder de vleugels van zijn ouders uit om zich nu weer naar het ritme te moeten voegen van het leven van zijn vader.

Naast het verdriet dat Joos om zijn schoondochter had, wist Nathan dat hij het heimelijk ook fijn vond dat zijn zoon het eenzame leven van zijn vader nu weer wat kleur gaf. Sinds het overlijden van zijn vrouw, zo’n zeven jaar geleden, had Joos zich een beetje als kluizenaar ontpopt. Nathan wist dat hij zichzelf enigszins verwaarloosde als hij niemand om zich heen had om voor te zorgen. Wat dat betrof was de vliegtuigramp zelfs ietwat een zegen geweest voor zijn vader. Direct na het ongeluk had die zich over Nathan ontfermd, hem weer in het ouderlijk huis opgenomen en hem daar ontzettend in de watten gelegd. Zozeer zelfs dat Nathan er kriegel van werd.

Hij wilde niet als een baby verzorgd worden, niet alles nagedragen krijgen en continu doorgezaagd worden over eventuele wensen. Wat hij het liefst wilde, was gewoon zijn gang kunnen gaan. Maar hij kon het niet over zijn hart verkrijgen dat tegen zijn zo zorgzame vader te zeggen. Het was al heel wat dat die man op zijn oude dag er voor zorgde dat er ’s avonds na zijn werk een voedzame maaltijd klaar stond, dat zijn bed regelmatig werd verschoond en zijn kleding elke week netjes gewassen en gestreken werd.

Nathan durfde hem die zaken niet uit handen te nemen. Hij wist maar al te goed dat zijn vader dat zou uitleggen als een bewijs van onvermogen.

Zo was het allerm minst bedoeld, maar hij kende zijn ouwe.

Nathan had er behoefte aan om in zijn vrije tijd gewoon met banale, alledaagse dingen bezig te zijn. Voor de afleiding, en om daardoor het idee te hebben dat het leven ooit weer normaal zou kunnen worden.

‘Normaal’, wat een woord! Had normaliteit ooit bestaan?

Het was moeilijk voor Nathan om zich nog voor te kunnen stellen dat zijn leven ooit zo anders was geweest.

Wie bedacht er nou dat het leven zo’n totale omslag kon maken doordat er een vliegtuig op je huis viel? Idioot toch?

De Bijlmerramp, destijds op diervendag in 1992, had ook zo surreëel geleken. Op hem, als manneke van zeven, had die ramp toen heel veel indruk gemaakt. Het leek net een film, maar het was echt. Dat had hij aan zijn ouders gemerkt. Als zoiets in een film gebeurde, griezelden ze en gingen ze daarna weer over tot de orde van de dag. Na die vierde oktober bleef de t.v. hun ontzetting echter elke dag weer voeden. Het leek of ze er geen genoeg van konden krijgen om telkens weer met dat leed geconfronteerd te worden. Pas toen hij ouder was, besepte hij dat de meeste mensen een ramp steeds weer herhaald willen zien om tot zich door te laten dringen dat het realiteit is. Hij had het zelf meegemaakt met nine-eleven. Zestien was hij toen. Eindeloos had hij zich vergaapt aan de beelden van de zich in de Twin Towers borende vliegtuigen, de vluchtende mensen, onder het stof. Het instorten van de gebouwen. Tot het eindelijk tot zijn brein doordrong dat dit weliswaar geregisseerd was, maar niet door een filmregisseur. Zieke breinen hadden er aan ten grondslag gelegen.

Was dat bij de ramp in zijn woonwijk ook het geval?

De toekomst moest het uitwijzen. Hij was gewaarschuwd dat het onderzoek lang kon duren.

Moest hij al die tijd bij zijn vader blijven wonen? De gedachte daaraan alleen al bezorgde hem het koude angstzweet. Nee, hij moest koste wat kost zo snel mogelijk weer een eigen woonruimte zien te vinden. Maar onder welk voorwendsel, en waar? Niet hier in het dorp in elk geval. Dan zou zijn vader wegwijnen van verdriet omdat hij zou denken dat hij niet goed genoeg was geweest voor zijn zoon. Het aanbod van zijn oudste broer om bij hem in de garage te komen wonen, kon hij derhalve ook niet aannemen. Het idee was aanlokkelijk. Hij zou er privacy hebben. Bij zijn jongste broer was ook een optie. Die woonde vijftien kilometer verderop, dicht bij het werk van Nathan. Dat zou een heel mooi excuus kunnen zijn voor vader. Maar geen haar op zijn hoofd die er aan dacht daarheen te verhuizen. Zijn schoonzus was een nieuwsgierige bemoeial met wie Nathan helemaal niets had. Wel spijtig eigenlijk, want ze hadden achter in hun tuin een prachtig gastenverblijf. Daar verbleven haar ouders regelmatig als ze weer eens uit het hoge noorden afzakten naar het zuiden des lands. “Die kunnen ook wel bij ons op zolder slapen”, had zijn schoonzus enthousiast geopperd. “Lief aangeboden,” was het antwoord van Nathan geweest, “maar voorlopig wil ik in de buurt blijven voor het geval er ontwikkelingen zijn.” Nu, anderhalve maand later, dacht hij daar echter heel anders over. Hij wilde weg. Weg van zijn vader, weg van de rampplek, weg van al die medelijdende blikken die hem ten deel vielen. Waar hij zich ook vertoonde in het dorp: er was altijd wel iemand die ongevraagd en goedbedoeld een hand op zijn arm legde en hem een of andere doodoener toevoegde zoals “ach guttekes toch”, of “het is wat hè jongen”, gevolgd door meewarig nee-schudden of alleen maar de geluiden tsss, tsss....

Als hij al niet gek werd van alle toestanden die de ramp zelf mee had gebracht, dan toch zeker van dat soort reacties!

Dat was het! Dit was het ultieme excuus tegenover zijn vader om weg te kunnen gaan zonder hem voor het hoofd te hoeven stoten.

“Het wordt me teveel, pa. Ik kan niet meer tegen al die goedbedoelde aandacht van de mensen hier.”

Nathan zag de hoopvolle blik die zijn vader tot dan toe nog had gehad, plaats maken voor berusting.

“Ik snap het, jongen”, zei hij mat.

Nathan zag hoe het slechte been van zijn vader nog extra leek te trekken toen hij weg slofte om de hond te gaan voeren.

Een weeïge pijn trok even door zijn borst. Hartzeer. Alweer.

Om de vader die zo goed voor hem was dat hij bij hem weg moest.

Het was niet anders. Hij moest nu egoïstisch zijn. Als hij nu niet ging dan ging hij waarschijnlijk nooit meer, uit medelijden. En niemand had in zijn leven ooit baat gehad bij die emotie. Hij hield van zijn vader, zoals hij van Caro gehouden had en van zijn moeder. Maar hij moest zijn eigen leven leiden.

Diezelfde dag nog belde hij een makelaar om te informeren naar een huurhuis in de stad waar hij werkte. Dezelfde stad waar hij niet had willen wonen toen hij met Caro ging samenleven.

Verdomd ironisch.....